

ת"פ 6757/01/14 - מדינת ישראל נגד א מ

בתי המשפט

ת"פ 6757-01-14
02 יולי 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

א מ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - מורן ישראל

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - תאמר אסדי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע באישום מתוקן נשוא ת.פ. 6757-01-14, במסגרת הסדר טיעון, שהוצג בבית משפט ביום 4.2.14, על פיו, הואיל ותלויים נגדו שני מאסרים מותנים, ידחה לקבלת תסקיר, על מנת ששירות המבחן יבחנו אפשרות הארכתם, ועם קבלת התסקיר, ישובו הצדדים להידבר. כמו כן, הוסכם על הקלה בתנאי השחרור, באופן שיוכל לצאת לצורך התאווורות משעה 9:00 עד 13:00, בליווי ובפיקוח ערב.

הנאשם הפר תנאי השחרור והוגש נגדו על ידי הפרקליטות כתב אישום נוסף בת.פ. 304/14, שצורף לבקשתו, ב- 23.11.14, ובו הודה והורשע, ללא הסכמה עונשית.

הסניגור טען כי במסגרת המ"ת נתקבל תסקיר מעצר ובו המלצה לשחרר הנאשם לקהילה טיפולית "דיאלוג מחודש" אלא שבית המשפט לא דן בה וציין כי מקומה בתיק העיקרי.

התביעה התנגדה לשחרר הנאשם לקהילה ובסופו של יום ביהמ"ש לא נעתר להמלצה.

עמוד 1

הנאשם הודה והורשע אם כן בשני אישומים כמפורט:

בת.פ. 6757-01-14 - בתאריך 31.12.13, בשעת צהריים, בביתו, **איים על בתו הקטינה ר.מ., ילדת 0.0.98**, (להלן: "הקטינה") באומרו: **"אם לא תשתוק, אני אראה לה מה אעשה לה"**. כמו כן, כשבוע לפני כן, תקף את הקטינה שלא כדין, בכך **שצבט בידה** ובתגובה היא דחפה אותו. לאחר מכן תקף אותה שוב בכך **שצבט בסנטרה**, כאשר היא דוחפת אותו ואומרת לו: "אל תיגע בי" - **שתי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי ואיום**.

בת.פ. 304/14 - ב- 10.4.14 התקיים דיון בבקשה של אשת הנאשם, ת.מ., להאריך צו הגנה שהוצא במעמד המבקשת בלבד. בדיון לא הובאה לידיעת בית המשפט העובדה כי הנאשם משוחרר בתנאים מגבילים, הכוללים איסור ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת ובתה. במהלך הדיון צו ההגנה שהוצא במעמד צד אחד בוטל, תוך שבית משפט מציין שבעקבות זאת רשאי הנאשם לחזור ולהתגורר בביתו. בעקבות זאת שב הנאשם לגור בביתו, עם המתלוננת ויתר הילדים, חרף התנאים המגבילים שאסרו זאת.

סמוך לאחר מכן, כפי הנראה לקראת חג הפסח, בביתם, התעמת הנאשם מילולית ופיזית עם הקטינה, ובעקבות זאת נאלצה הקטינה לעזוב את ביתה, ועברה להתגורר בבית הסב, אבי הנאשם, במקום בו היה על הנאשם לשהות על פי התנאים המגבילים שנקבעו על ידי המשפט בהליך הפלילי.

במהלך הדיון בפני מותב זה, ב- 9.7.14, משהתברר כי הנאשם שב להתגורר בביתו, בית המשפט הבהיר לו כי מדובר בטעות וכי התנאים המגבילים עדיין תקפים ומחייבים אותו, כולל הרחקתו מביתו.

למרות זאת, שב הנאשם לביתו, תוך הפרת התנאים המגבילים.

על פי בקשת הסב ואשת הנאשם, הקטינה חזרה לגור אף היא בביתם, עד שביום 29.7.14, בשעות הבוקר, התעמתו הנאשם והקטינה, מילולית ופיזית. מאוחר יותר נסעה הקטינה לבילוי באשקלון בניגוד לעמדת הנאשם, וכששבה בלילה לביתם, התחדשו העימותים בינה לבין הנאשם. במהלך העימות הלכה הקטינה לחדרה כדי לאסוף את חפציה ולעזוב את הבית. כמו כן, **ביקשה הקטינה להתקשר למשטרה, אך הנאשם דרש ממנה שלא תעשה זאת ואף נטל את מפתח הבית כדי למנוע ממנה לעזוב. הקטינה נמלטה לשירותים, משם התקשרה לידיד וביקשה ממנו להזעיק את המשטרה**. בהמשך, בעקבות הדיווח למשטרה, הגיעו שוטרים לביתו בסמוך לשעה 03:00 והנאשם נעצר.

במהלך העימותים המתוארים לעיל בין הנאשם לקטינה **אמר הנאשם לקטינה, בין היתר, כי לא תתקשר למשטרה וגם ביקש מאשתו לא להתקשר למשטרה, כי יכולים להכניסו לכלא**. במעשיו הפר הנאשם הוראה חוקית של בית המשפט וניסה להניע את הקטינה ואת אשתו מלמסור הודעה בחקירה על פי דין- **עבירות של הפרת הוראה חוקית והדחה בחקירה**.

לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות, החל מיום 13.10.14, עבירות של תקיפת בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין נדון למאסר מותנה; ב- 21.5.07 נדון שוב בגין תקיפת בת זוג, איומים ותקיפה סתם, למאסר מותנה והתחייבות; ב- 9.6.09 נדון שוב בגין תקיפת בת זוג אך המאסר המותנה הוארך; ב- 13.11.12 נדון בגין 3 עבירות של תקיפת בת זוג, תקיפה סתם ושתי עבירות של איומים, ל- 12 חודשי מאסר, כולל הפעלה של המאסר מותנה, חלקו בחופף. בית משפט הוסיף 9 חודשים מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות מסוג פשע, ו- 5 חודשים תנאי בגין עבירות אלימות מסוג עוון, וכן התחייבות בסך 10,000 ₪ למשך שנתיים.

נתקבלו בעניינו של הנאשם מספר תסקירים, ובית משפט אף עשה ככל שניתן כדי לקבל תסקיר קורבן של הקטינה שבסופו של יום לא הוגש.

מהתסקירים עלה שהנאשם יליד 0.0.73, בקריגיסטון, נשוי, אב ל- 3, בגילאי 4 עד 16, מתקיים מקצבת נכות בשל פציעה בשתי תאונות, בשנת 2002 ובשנת 2010. הוא השלים 10 שנות לימוד, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1990. הוא התגייס לצבא ושירת שירות צבאי חלקי שנה וחצי, ביצע עריקות, נדון למאסר, ושוחרר על רקע חוסר התאמה. הוא נישא לאשתו בשנת 97' ומלכתחילה מלווה מערכת היחסים קשיים רבים, בעיקר סביב מצוקה כלכלית והתמודדות עם הילדים. הקטינה חולה בסוכרת נעורים, מתקשה להתמיד בטיפול, ועל רקע זה ישנם ויכוחים רבים בינה לאמה, המתקשה להציב לה גבולות. בנם הקטן, בן ה- 4, נולד עם בעיות רפואיות רבות בגין מאושפז לסירוגין מאז לידתו.

מהמאסר השתחרר הנאשם בספטמבר 2013.

הנאשם מתאר עצמו כבעל ואב מסור, ושולל התנהגות אלימה. ניכר ריכוז עצמי וקושי לראות את האחר ונטייה להשליך אחריות על גורמים אחרים. הוא מוכר מהתיקים הקודמים בהם נדון והתקשה לשתף פעולה עם גורמי טיפול במחלקה לשירותים חברתיים.

מאז שחרורו מהכלא נמצא בקשר עמם ואף הופנה למרכז למניעת אלימות.

מדיווח שירותי הרווחה עולה שמדובר במשפחה רב בעייתית, המתמודד עם מצבם הבריאותי הקשה של הילדים, לצד התנהגות אלימה ונוקשה של הנאשם, קושי להתמודד עם מצבי קונפליקט וכעס. הקשר של אשתו עם גורמי הטיפול אינטנסיבי והם מהווים עבורה גורם תמיכה משמעותי. העובדת הסוציאלית המטפלת בנאשם התרשמה שנוזק לטיפול בתחום האלימות ולכן הופנה למרכז למניעת אלימות במשפחה באשקלון. משיחה עם הגורמים הטיפולים במרכז עלה כי פגשו בו לראשונה רק ב- 9.4.14. הם התרשמו כי הוא סובל מדיכאון והפנו אותו לפסיכיאטר. כמו כן, התרשמו מנזקקות טיפולית בתחום האלימות וצינו כי בכוונתם להפנותו לקבוצה טיפולית.

הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על העבירות, ממעיט מחומרתן ונוטה להשליך הסיבות על הקטינה, תוך שהוא שולל התנהגות אלימה כלפיה. כמו כן טוען שמודאג ממצבו הבריאותי של הילד וחש חוסר אונים ולחץ תמידיים. לדבריו, האופן שבו מדברת אליו הקטינה מכעיס אותו מאוד ולכן אחז בה כדי שתפסיק, וכשהתחצפה כלפי אימה- צבט אותה. הוא הביע חרטה על כך שמתקשה להכיל את תגובותיה, אך גם מתקשה לראות בהתנהגותו התנהגות אלימה. הוא לא הצליח להבין שהוא פוגע בביתו וכי ישנן דרכים נוספות לפתור קונפליקטים. הם התרשמו מקושי בתחום הוורבאלי, נוקשות וקושי לראות בחלקים הבעייתיים בהתנהגותו. הוא גם מתקשה לעבוד, בשל מצבו הבריאותי, והמצב הכלכלי הקשה של המשפחה משפיעים על דימויו ובטחונו העצמי. הוא חש שאיבד את סמכותו ההורית אל מול ילדיו, ועל רקע תפיסה זו, נוטה להגיב באופן אלים בעקבות תחושות של פגיעה וזלזול בכבוד או במצב כי חש כי דרישותיו לא נענות, כי אז נוטה להפעיל לחץ על האחר תוך שימוש בתקשורת המאופיינת בשליטה, כוחניות, ובדרך כלל אלימה.

הם ציינו כי אם ישולב בטיפול יהיה בכך לתרום לרכישת מיומנויות ודרכי התמודדות במצבי קונפליקט וכעס, ולהוריד את רמת הסיכון להתנהגות אלימה וחוזרת.

בעקבות זאת המליצו על דחיה כדי לבחון מחויבותו לטיפול במרכז למניעת אלימות.

דווח כי הנאשם נעדר מהטיפול ומתקשה לערוך התבוננות פנימית ולבחון באופן ביקורתי האופן בו מתנהג, במקום זאת עסוק מאוד במצבו הבריאותי, ובחשדות כי אשתו התנהלה באופן לא מוסרי בעת שהיה בכלא. הוא לא מבין את מטרת הטיפול והוא לא סבור שהתנהגותו אלימה, אך למרות זאת, הואיל ונמצא בראשית התהליך, רואים חשיבות להמשיך בו.

מהתסקיר עלה כי חזר לביתו על דעת עצמו וחזר לנקוט בהתנהגות נוקשה, תוך שנוקט באלימות מילולית ומצמצם את צעדי אשתו. כמו כן, בעקבות חזרתו הביתה בתו עברה להתגורר בבית הסבים, שכן היא מסרבת לשהות במחיצתו.

אשתו טענה שהטיפול לא עוזר והחיים עמו חזרו להיות נוקשים, מלווים בוויכוחים ובאלימות מילולית, אך לא מצאה לנכון להתלונן מחשש שייעצר. יחד עם זאת, ביקשה להרחיקו מהבית כדי לאפשר להם לנהל חיים עצמאיים.

הנאשם טען כי חזר הביתה מתוך דאגה לילדיו, ושלל שוב התנהגות אלימה, והביע חשש מתוצאות ההליך המשפטי. הם שיקפו לו שקיימת החמרה במצבו וכי יש מקום למסגרת טיפולית אינטנסיבית יותר והוא הסכים לבחון אפשרות שכזו.

משיחה עם גורמי הטיפול עלה כי לא ירדה רמת הסיכון ויש להפנותו למסגרת טיפולית אינטנסיבית ולצורך זאת לכנס וועדה משותפת של הגורמים הטיפולים כדי לבחון אפשרויות טיפוליות.

משכך הדין נדחה שוב, אולם היה קושי לכנס הוועדה בשל המצב הביטחוני, ובהמשך דווח כי הוא נעצר בגין ההפרה, ב- 30.7.14.

למרות האמור, הסניגור ביקש לשקול אפשרות שישוחרר וישתלב בהליך טיפולי, והדיונים נדחו לצורך זאת, למרות התנגדות התביעה.

שירות המבחן בדקו אפשרות לשלבו בקהילת "דיאלוג מחודש" בבאר שבע. נערך לו ראיון קבלה ב- 21.9.14, והוחלט שמתאים, והיו מוכנים לקלוט אותו ב- 19.10.14.

בינתיים בית המשפט באשקלון הורה על מעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו ומשכך שהמבח"ח ציינו כי נבצר מהם לשלבו במסגרת טיפולית אינטנסיבית ואינם באים בהמלצה טיפולית.

בית המשפט ביקש בכל זאת לבחון אפשרות לשחררו ממעצר למסגרת סגורה מתאימה ונתבקש לכן תסקיר נוסף.

בתסקיר מה- 8.1.15 צוין כי הנאשם מתקשה להתמודד עם תנאי המעצר וכי מצבו הבריאותי מחמיר, **אולם עדיין מתקשה לקחת אחריות מלאה, מטשטש אחריותו ומשליך נסיבות התנהגותו על האופן המתלהם של הקטינה. הוא מתקשה לראות את צורכי בתו המתבגרת, תוך התייחסות נוקשה, מחשש שתצא לתרבות רעה. הם התרשמו כי חסר מיומנויות להתמודדות עם מורכבות יחסיו עם הקטינה ולכן פונה לדרך נוקשה ואלימה כפתרון היחיד שמכיר. קיים סיכון גבוה להתנהגות אלימה חוזרת מצידו, אולם מסגרת טיפולית אינטנסיבית עשויה לתרום במידת מה להורדת רמת הסיכון.**

לכן פנו שוב ל" דיאלוג מחודש" שהיו מוכנים לקלוט אותו ב- 15.1.15.

התביעה התנגדה, שכן מדובר במסגרת שאין בה די לצורך פיקוח, תוך שמפנה להחלטת בית משפט מחוזי, באר שבע, עמ"ת 38181-12-14, **מדינת ישראל נ' שרון שמואלי**, כב' השופט ואגו, גם שם המתלוננת גרה באשקלון והכוונה היתה לשלב הנאשם בקהילת "דיאלוג מחודש", שאושרה על ידי בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי קיבל הערר והתייחס לעבירות שנעברות על ידו כלפי אשתו ובנותיו, המצביעות על דפוס של אלימות, קושי בשליטה עצמית, ובעייתיות בהכרת קיומה של בעיה הדורשת טיפול, אדם שלחובתו הרשעות בעבירות אלימות. בית המשפט המחוזי בחן אם ב"דיאלוג מחודש" יש בו להגן על המתלוננת ובנותיו הקטניות וציין כי במקרה שכזה יש צורך בחלופה שתבסס הרחקה גיאוגרפית משמעותית, עם פיקוח אנושי הדוק ורצוף, בכל שעות היממה, לעיתים בתוספת פיקוח אלקטרוני ולצד ערבויות כספיות כמקובל, בעוד "דיאלוג מחודש" נמצא בבית פרטי בבאר שבע, ועיקרו מתן טיפול לקראת שיקום ושינוי דפוסי התנהגות אלימים, והדגש אינו על שמירה ופיקוח.

סידורי ההשגחה והפיקוח נדונו גם על ידי בית משפט עליון והקביעה הדומיננטית והמרכזית החוזרת על עצמה, בעטייה סורב המקום, הינו שמדובר במקום פתוח שאינו בנוי לפיקוח הדוק, צמוד והרמטי וכי החל משעת אחר הצהריים ובמהלך הלילות, בעת שאין טיפול הדרכתית וטיפול, נמצא במקום רק מדריך אחד באופן קבוע.

מותב זה בחן האפשרות המוצעת אולם לאור התנהגות הנאשם בעבר, ההפרה הבוטה של התנאים, רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, הקרבה למקום מגורי המתלוננת, בעיקר על רקע חוסר יכולתו לקחת אחריות מלאה על מעשיו ולהפנים חומרת העבירות, ומצא כי לא ניתן לשחררו ל"דיאלוג מחודש" אולם ביקשתי כי שירות המבחן יבחן אפשרות לשלבו, בניגוד לעמדת התביעה, בקהילת "בית נועם" שנמצאת בהרצליה.

בתסקיר הנוסף מ- 8.2.15 צוין כי ב"בית נועם" יש אמנם 3 מסלולים טיפוליים, האחד, הוסטל טיפולי במסגרת פנימייתית הנותנת מענה אינטנסיבי עד 15 גברים, הטיפול נמשך 4 חודשים והגברים מחויבים להשתלב בעבודה כשהטיפול מתחיל בשעות אחר הצהריים. השני, מרכז יום, המיועד לתת מענה טיפולי שיקומי תמיכתי ופיקוח, הפועל 5 ימים בשבוע, בין השעות 08:00 ל- 15:30 והטיפול נמשך 6 חודשים כשהמטופלים גרים בביתם. **השלישי, מסלול טיפול משולב, המיועד לגברים ברמת סיכון בינונית-גבוהה, לאלו הזקוקים לטיפול אינטנסיבי לצד פיקוח מוגבר ומיועד ל- 5 גברים בלבד למשך חודשיים, לאחר מכן מתקיימת וועדה המחליטה לאיזה משני מסלולים האחרים יש להעבירו. זו לא חלופת מעצר, אלא חלופה מפקחת.** לכן, סברו כי "בית נועם" לא מציעה רמת פיקוח מוגברת יותר מ"דיאלוג מחודש" וגם כן לא מהווה חלופת מעצר והם חזרו והמליצו על "דיאלוג מחודש" וצינו כי עונה במקרה זה על האינטנסיביות הנדרשת ועל פיקוח מבוקר יותר.

משכך, הנאשם לא שוחרר על ידי ממעצר.

כאמור, בית המשפט ביקש כי יתקבל תסקיר קורבן של המתלוננת הקטינה אולם, שירות המבחן ציינו כי העבירה של תקיפת קטין על ידי האחראי לא נכללת בסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982. ולכן סרבו להמציא התסקיר.

בנסיבות אלה ובליט ברירה, ביקשתי שהתביעה תמציא תצהיר קורבן, על פי חוק זכויות נפגעי עבירה התשס"א 2001, ובהסכמת הסניגור הוגש מכתב של הקטינה (ת/ 3). במכתבה ציינה כי אביה לא בבית כבר 9 חודשים, ובתקופה זו הלחץ פחת ונהיה רגוע יותר ושקט. כשאביה לא בבית היא שמחה יותר, לא נסגרת בחדר, אך לדבריה אביה עדיין מתקשר

הרבה וחוקר כל אחד איפה הוא ומה הוא עושה, עם מי יוצאים, ומברר אם לאימה יש מישהו אחר ולעיתים מאיים עליה ואומר כי **כשיצא היא תראה מה יהיה לה**. לדבריה, כשהיא מדברת עם אביה, זה תמיד מגיע לכדי צעקות ומריבות. היא מנסה לא לדבר איתו בטלפון כדי לא להתעצבן. לדבריה, היא קצת פוחדת שיחזור הביתה ושוב יהיה מצב של אלימות בבית, שכן גם כשהיה לו צו הוא הגיע הביתה, ישן שם, ולמרות שאמרה לו ללכת, הוא לא הלך, עד כדי מצב של מריבות. היא ציינה כי בדיון הקודם לפני שנה וחצי, אפשרו לו להשתלב בטיפול, אך הוא סירב. לדבריה, היא רוצה שיפסיק להרים ידיים וכבד את המשפחה וילך לטיפול משותף איתה ולדבריה, היא לא יכולה לחיות איתו באותו בית כי יגיעו לאלימות וכי **אם הוא יצא מהכלא, הוא יחקור אותה לדעת מי הידיד שהזמין את המשטרה, ולא יפסיק עד שיגלה**.

הסניגור בהגינותו ויתר על הזכות לחקור הקטינה, אך יש בהחלט בדברים שכתבה להעיד על חששה הרב משחרור אביה ממעצר וחזרתו הביתה, מבלי שישולב תחילה בטיפול.

התביעה עותרת להפעלת המאסרים המותנים והוספת מאסר במצטבר ולתקופה ארוכה תוך שמפנים לעברו הפלילי והרשעותיו שלא היה בהם משום הרתעה.

הסניגור טוען כי בתי המשפט אינם מפעילים שני מאסרים מותנים שמוטלים באותו גזר דין באופן מצטבר, שכן הפיצול של מאסרים מותנים נועד למנוע פגיעה בנאשם ולא להפעלתם במצטבר.

הסניגור מפנה להסדר הטיעון הראשון שגובש על פיו הכוונה הייתה לשלב הנאשם בהליך טיפולי ולהאריך המאסרים המותנים.

לצורך הצגת התמונה הגיש את הודעת הקטינה (נ/1) והפנה לשורה 11, בה ציינה כי כשאביה דיבר איתה היא לא הקשיבה לו, וכשדרש ממנה להיות בשקט היא סירבה וצעקה, ולכן צבט אותה ביד. תגובתה הייתה, לדבריה, להעיף אותו, ואז צבט אותה שוב בסנטר, ובתגובה היא דחפה אותו ואמרה לו שלא יגע בה.

לדברי הסניגור, מבלי להקל ראש בעבירות המיוחסות לנאשם, יש בכך להראות כיצד האירוע התגלגל והגיע לתקיפה ברף הנמוך ביותר, וכי הקטינה צועקת על אביה, לא מקשיבה לו ודוחפת אותו ולא בכדי הנאשם צבט לה ביד. לדבריו, מדובר בנסיבות מיוחדות המצדיקות התחשבות בנאשם. כך גם בעבירת האיום שאין בנסיבותיה מן החומרה. כמו כן מפנה למצבו הבריאותי הקשה של הנאשם, לכך שנקבעה לו על ידי המל"ל נכות צמיתה של 40 אחוז (נ/2) בגין ירידה קוגניטיבית, ובראיה, ועוד ונקבעה לו דרגת אי כושר בשיעור של 75 אחוז צמיתה. כמו כן, טוען שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות, חסך זמן שיפוטי, בעיקר חסך את העדת הקטינה, והסכים להגיש את המכתב של הקטינה מבלי לחוקרה. טוען שגם מהמכתב ניתן ללמוד שמדובר באב שמגלה ענין בהתנהלות בתו ואפילו מהכלא מתקשר לברר עם מי היא יוצאת, דבר המעיד על אכפתיות.

לטענתו, מהתסקירים עולה שהנאשם הביע כל העת רצון להשתלב בטיפול, אלא שבית המשפט מנע ממנו להשתלב ב"דיאלוג מחודש". בנסיבות אלה, אפילו שלא עבר הליך טיפולי, סבור הסניגור שיש מקום משיקולי שיקום לחרוג לקולא מהמתחם העונשי הראוי ולהסתפק בתקופת המעצר בה היה נתון בתיק זה של מעל 11 חודשים.

בית המשפט שמע גם את הנאשם שטען שהוא מצטער וכי הוא אדם חולה שעשה טעות.

באשר למתחם העונשי הראוי:

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

ברע"פ 1923/11, **גזאל חטיב נ' מדינת ישראל**, מיום 10.3.11 נדון המערער בגין תקיפת אשתו, שהיתה כבת 16.5, במהלך תקופה של 5 חודשים, שבהם היו נשואים, וכן נהג כלפיה באלימות מילולית. בית משפט שלום הסתפק ב- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלווים, בהתחשב בחרטה שגילה, בהודאתו, בנסיבותיו האישיות, בכך שהתגרשו, בעברו הנקי ובתקופת המעצר הקצרה ומעצר הבית הארוך. המדינה הגישה ערעור תוך שציינה כי העונש חורג מהענישה הראויה ובית משפט מחוזי קיבל הערעור וגזר דינו ל- 12 חודשי מאסר בפועל. על כך הוגשה בקשה לבית משפט עליון, כב' השופט רובינשטיין, שדחה הבקשה הוסיף כי גם לגופו של ענין אף שקיים פער בין הערכאות, בסופו של יום **"בהתחשב במעשים החמורים בהם הודה שהתפרסו על פני מספר חודשים - אין לומר כי העונש מצדיק התערבות ערעורית."**

"עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להאבק בה" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן)

בעפ"ג מרכז 6178-10-08 תק-מח, 2009, **מירחי באייבצאייב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית, ונדון ל- 32 חודשי מאסר, שנה מאסר מותנה, ופיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתערב בגזר הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמציין שאכן מדיניות הענישה הנהוגה במקרה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנקט בית משפט קמא, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר במידה המצדיקה התערבות.

בברע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל**, כב' השופט ג'ובראן, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע לאחר שמיעת הראיות וכפי הנראה צירף עבירות תקיפה והוטל עליו מאסר בפועל של שנה, מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירת אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪. ערעור לבימ"ש מחוזי נדחה, וצוין שנשקלו שיקולים ראויים, וכי אף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. בנסיבות אלה בימש"ע לא נתן רשות ערעור וצוין כי לא מצא סטיה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות, פיסית או מילולית, הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, בעיקר קטין הנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו, הינו מאסר.

ניתן להימנע ממאסר, רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, נשקפת ממנו מסוכנות לבני משפחתו ולכן יש להחמיר עימו, ואפילו אם מדובר באדם מבוגר וחולה. על אחת כמה וכמה אם לחובתו הרשעות בעבירות אלימות, ובמאסרים, על תנאי ובפועל, לא היה משום הרתעה.

ניכר כי הנאשם נוהג להשליט, מזה שנים, טרור בביתו, ובני משפחתו חיים באופן תמידי באווירה קשה של אלימות מילולית ופיסית. השקט שב לשכון בבית רק כשהאב במאסר או במעצר, אלא שגם אז הוא דואג בשיחות טלפון מהכלא, להזכיר לכולם מי השולט בבית, ולהשיב האווירה המתוחה. ביתו הקטינה, מעדיפה לצאת מהבית ולא לחיות באווירת האלימות ולמותר לציין כי אין באווירה הקשה לתרום לבריאותו הרופפת של הבן החולה.

נראה אם כן כי טובת הקטינים דורשת הרחקתו של הנאשם.

לא מצאתי כי בכך שהקטינה מצליחה לאזור כח, לעמוד על שלה, נוהגת באסרטיביות ועומדת באומץ מול אביה-יש, כטענת הסנגור, נסיבה שתפחית במידה רבה מחומרת המעשים.

הערך המוגן בעבירות של הדחה בחקירה והפרת הוראה חוקית הינו הגנה על שלטון החוק וחיזוק מעמדם וסמכותם של הרשות החוקרת והרשות השופטת, בלעדיהם ישלטה הכאוס והאנרכיה.

המתחם הראוי באישום הראשון-

בגין תקיפה חוזרת של בתו הקטינה, ואיומים עליה, ואפילו אם מדובר "רק" בצביטה, או איום לא ממומש, העונש הראוי נע בין מאסר של 8 חודשים ל-18 חודשים.

בהתחשב בכך שמדובר בעבריין רצידיביסט שעונשי מאסר לא היה בהם להרתיעו - שלא לוקח אחריות וטוען שאין נזקקות טיפוליות, אני מעמידה עונשו באישום זה, בגין 3 העבירות, על 12 חודשים.

באישום השני-

בגין הדחת ביתו הקטינה להימנע מלהתלונן נגדו במשטרה, והפרה בוטה חוזרת של תנאי ההרחקה ממנה, שהביאה לחזרתו לביתו ולחיכוכים מחודשים עימה, המתחם ינוע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בגין כל עבירה, ובנסיבות כמתואר אעמיד לכן העונש על 12 חודשים.

הואיל והתביעה התעלמה מכך שחתם על התחייבות וההתחייבות לא הוגשה, ירוויח הנאשם מן ההפקר וההתחייבות בסך של 10,000 ₪ לא תמומש. כמו כן, בשל היותו עצור, אמנע מהטלת קנס.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל בגין כל אישום של 12 חודשים, וסה"כ 24 חודשים.

2. הפעלת עונש מאסר של 9 חודשים , כפי שנפסק על תנאי בבית משפט שלום קרית גת ביום 13.11.12 בתיק מס' 12742-04-11, באופן שארבעה חודשים יצטברו והיתר יחפוף.

3. הפעלת עונש מאסר של 5 חודשים כפי שנפסק על תנאי בבית משפט שלום קרית גת ביום 13.11.12 בתיק מס' 12742-04-11 לריצוי באופן חופף.

סה"כ ישא הנאשם 28 חודשי מאסר מתוכם תנוכה תקופת המעצר.

4. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות, למעט איום וגרם נזק בזדון, וכן עבירה של הדחה בחקירה.

5. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של איום או הפרת הוראה חוקית או גרם נזק בזדון.

6. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ה, 02/07/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

החלטה

תשומת לב אחראי רשויות שב"ס לכך שהנאשם אדם חולה ויש לדאוג כי יקבל טיפול רפואי בהתאם.

**ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ה,
02/07/2015 במעמד הנוכחים.
רובין לביא , שופטת בכירה**